

Nejvyšší kruhy

James Patterson

Dříve než mohl někdo z nich odpovědět, protáhli se pod páskou dva muži v tmavých oblecích a slunečních brýlích.

„Ať už jste kdokoli, otočte se a zmizte z mého místa činu,“ vyštěkl Mahoney.

Oba ukázali odznaky. Ten vyšší, ostříhaný na ježka, řekl: „Donald Breit, tajná služba Spojených států.“

„Lloyd Price, tajná služba Spojených států,“ představil se ten druhý, který byl stavěný jako cihla se silnými nohama i rukama. „Vy jste kdo?“

„Zvláštní agent FBI Mahoney,“ odsekl Ned. „A teď opusťte moje místo činu.“

Agent Price si sundal tmavé brýle a jeho rysy změkly. Tišším hlasem řekl: „Nic ve zlém, pane, ale Kay Willinghamová je – byla – bývalá manželka našeho šéfa.“

Agent Breit si také sundal sluneční brýle a odhalil zarudlé oči. „Viceprezident je zdrcený. Nikdy jsem ho takhle neviděl. Jakmile se to dozvěděl, poslal nás sem, abychom zjistili, co se dá, zvláštní agente Mahoney. Víím, že je to šílené..., ale on ji pořád miluje.“

Mahoney na okamžik zaváhal a pak rozumným tónem řekl: „O všechno se s vámi podělím, jakmile se dozvím, kde byl viceprezident celou minulou noc.“

„Vy si myslíte, že je zabil J. Walter?“ řekl agent Breit. „Zbláznil jste se?“

„Odpovězte na otázku,“ nenechal se odbýt Mahoney.

Agent Price řekl: „Viceprezidenta včera večer vidělo pět set lidí na dobročinném večírku v Hiltonu, kde vstupné dělalo deset tisíc. Odešel přesně v půl jedenácté a já osobně jsem ho odvezl domů do Observatory Circle číslo jedna, kde si lehl do postele a zůstal tam *celou noc*.“

„Můžete to dokázat?“

Breit přikývl. „Zaznamenáváme každý jeho den minutu po minutě.“

„Natáhněte si rukavice,“ řekl Mahoney. „Můžete se podívat. Doktor Cross vám poví, co jsme zatím zjistili.“

„Alex Cross?“ ozval se agent Price.

„Přesně tak,“ řekl jsem a potřásl mu rukou.

Agent Breit řekl: „Šéf bude mít radost, že se podílíte na vyšetřování. Už o vás slyšel.“

„To mi lichotí,“ řekl jsem a také mu potřásl rukou. „Chcete se podívat? Třeba najdete něco, co jsme přehlédli.“

Agenti tajné služby přikývli a následovali mě k modrému bentleyi. Když uviděli Kay, zastavili se a zbledli.

„Proboha,“ vydechl Breit.

„Nechci být ten, kdo mu to poví,“ řekl Price.

„Je to příliš?“ zeptal jsem se.

„Ne,“ řekl Breit. Přistoupil blíž a uviděl, že má Christopher stažené kalhoty. „Cože? Kristepane.“

„Paní Willinghamová nemá šperky,“ řekl Price. „To není normální.“

Breit přikývl. „Kay byla do šperků blázen, ale žádné na ní nevidím. Podívejte se na ty šaty. Měla by být ověšená diamanty a perlami. A jeho hodinky jsou pryč. Podívejte se mu do náprsní kapsy.“

Mahoney to udělal a zavrtěl hlavou.

Sampson řekl: „Chybí i telefony. U obou.“

„No,“ řekl jsem. „Tím se všechno komplikuje, že?“

Prohledali jsme auto i těla, ale mobilní telefony jsme nenašli. Poté co soudní lékař odvezl mrtvoly z místa činu, odjeli zvláštní agenti Breit a Price informovat viceprezidenta a forenzní technici se pustili do práce na bentleyi Kay Willinghamové.

Expert FBI na krevní stopy brzy zjistil, že byli zastřeleni z méně než sedmi metrů. Technik, který se specializoval na trajektorie střel, uvedl, že vrah stál nejspíš tři až pět metrů od předního nárazníku a byl dostatečně vysoký, aby mohl střílet přes čelní sklo, které zůstalo nepoškozené.

„Nábojnice?“ zeptal jsem se.

Technik zavrtěl hlavou. „Střelec byl chytrý. Posbíral je po sobě.“

„Znamená to, že to byl feták? Zabil dva lidi, aby jim mohl sebrat diamanty, perly, peníze a mobily?“ otázal se Sampson.

„Feták by se o nábojnice nestaral,“ řekl jsem. „Tenhle profil vraha si můžeme škrtnout. A i kdyby Kay měla na krku jeden ze svých hodně drahých náhrdelníků, těžko si dokážu představit, že by ji profík zabil kvůli němu.“

Mahoney přikývl. „Stačilo jen, aby na ně namířil. Ona má prsa venku, on kalhoty dole. Všechno by mu dali.“

„Jasně,“ řekl Sampson. „Takže to má vypadat jako nepovedená loupež.“

„Možná,“ připustil jsem. „Nebo je někdo okradl poté, co vrah odešel.“

„A třeba ten někdo viděl střelce,“ dodal Mahoney.

„Ta možnost se mi líbí,“ řekl Sampson a ukázal na Neda. „Zpracuju své zdroje na ulici a zjistím, kde by se v téhle čtvrti daly udat kradené šperky.“

„Dobře,“ přitakal Mahoney a pak se podíval na mě. „Až skončíš v Christopherově kanceláři, budu tě potřebovat v domě Kay Willinghamové.“

„Nezapomínejme, že se tu nabízí i jeden klasický profil vraha,“ řekl jsem.

„Jaký?“ zeptal se Mahoney.

„Pomstychtivá manželka,“ odpověděl jsem. „Jak do toho celého zapadá paní Christopherová?“

Sampson odešel. Vstoupili jsme s Mahoneym do střední školy a přiměli školníka, aby otevřel kanceláře vedení, kde byla tma. Prošli jsme kolem sekretářčina stolu a pokračovali do velké místnosti s Christopherovými zarámovanými diplomy, citáty a rodinnými fotografiemi na stěnách mezi knihovnami. Stůl byl pozoruhodně pečlivě uklizený.

Na jedné straně byly pootevřené dveře. Našel jsem vypínač, otočil jím a uviděl druhou, mnohem menší kancelář, která vypadala používaněji. Byla tam tiskárna, ale žádný počítač, i když na stole přeplněném knihami a korespondencí bylo místo pro notebook.

Tam opravdu pracoval. „Budeme potřebovat agenty, aby probrali ty hromady věcí a našli jeho počítač.“

„Nejspíš ho nechal doma –,“ začal Mahoney. Než to stačil doříct, zazvonil mu telefon. „Super. Musím informovat média.“

„Dobře se bav,“ řekl jsem. „Já zajedu k Christopherovi domů a promluví si s manželkou. Pak se vydám do Kayina domu do Georgetownu.“

Na odchodu jsem si všiml mezery v obvodovém plotu školy a prošel jsem jí, abych se vyhnul mediálnímu cirkusu.

Když už jsem byl skoro u auta, zavolal na mě nějaký muž: „Doktore Crossi? Myslel jsem si, že vás tu někde najdu.“

Ten kňouravý nosový hlas jsem hned poznal a mávl jsem rukou, aniž bych zpomalil. „Bez komentáře, Sparkmane.“

„Bez komentáře? Ani jsem se nestačil na nic zeptat.“

„Vidíte?“ řekl jsem, když jsem došel ke svému autu. „Šetřím vám čas a námahu.“

„Aha, myslel jsem si, že to budete chtít komentovat,“ řekl a já se na něho konečně podíval.

Clive Sparkman byl rozčuchaný čtyřicátník a pořádná osina v zadku. Slušně vydělával provozováním hojně navštěvované webové stránky, na níž šířil zprávy, drby, fámy a naprosté lži o mocipánech všeho druhu ve federálním hlavním městě. Publikoval také pikantní detaily z vyšetřování vražd, díky čemuž jsme se seznámili.

„Vím, že tenhle případ je pro vás obzvlášť zajímavý, Sparkmane, protože spojuje politiku s vraždou,“ řekl jsem. „Ale nebudu odpovídat na žádné otázky týkající se probíhajícího vyšetřování. Chcete se dozvědět něco nového? Běžte si za deset minut poslechnout brífink FBI.“

Sparkman vědoucně naklonil hlavu ke straně. „Budu tam lapat každé slovo s vědomím, že vím něco, co nikdo jiný neví, něco, co bych zítra mohl zveřejnit na svých stránkách – aspoň jeden štavnatý detail pro ty, kteří se o tenhle případ budou zajímat.“

Otevřel jsem dveře auta, strčil jednu nohu dovnitř a řekl: „Nemám čas se vybavovat.“

Sparkman řekl: „Vlastně jde o vás, Crossi, a o ... Kay Willinghamovou?“ Ztuhl jsem, ale lhostejně jsem se na něho podíval.

Sundal si sluneční brýle a usmál se. „Měl jste poměr s viceprezidentovou ženou, Alexi? Byl jste příčinou jejich rozvodu? Viděl jsem vaši společnou fotku z té doby a musím říct, že se na ní k sobě hodně máte. Chcete se k tomu vyjádřit?“

„Jděte k čertu, Sparkmane, a napište si, co chcete,“ řekl jsem. „Ale dejte si pozor, abyste ty své klepy mohl dokázat, jinak se vám ozve můj právník. Jmenuje se Craig Halligan. Pamatujete si ho, že? Toho, co vás žaloval za pomluvu a vysoudil na vás čtyři miliony?“

Sparkman vypadal, jako by spolkl odporného brouka.

„Myslel jsem si to,“ dodal jsem. Zavřel jsem dveře a odjel.

Zjistit, kde Randall Christopher žil, mi dalo trochu práce. Ukázalo se, že smlouva na pronájem jeho domu je psaná na Elaine Paulsonovou, Christopherovu manželku. Zazvonil jsem u vchodu na levé straně dvojdomku v Desáté ulici mezi ulicemi E a G, ale nikdo se neozval.

Pak jsem zazvonil u sousedů a velká, asi čtyřicetiletá žena v nemocničním plášti a s unaveným výrazem, pootevřela dveře na pár centimetrů, ale řetízek nesundala.

„Ano?“ řekla.

„Hledám Elaine Paulsonovou.“

Uškříbla se. „Je pryč.“

„Nevíte, kdy se vrátí?“

„Nemám tušení.“

„Kdo jste vy?“ zeptal jsem se.

„Do toho vám nic není,“ odsekla a chtěla zavřít dveře.

Položil jsem na ně prsty a řekl: „Pracuji pro FBI a oddělení vražd metropolitní policie, paní. Vyšetřujeme vraždu.“

Zarazila se. „Vraždu? Koho zabili?“

„Manžela paní Paulsonové,“ opověděl jsem. „Randalla Christophera.“

Pomalou zvedla levou ruku k ústům. „Bože,“ zasténala. „Bože, to nemůže být pravda.“

„Je to ve všech zprávách. Nebo brzo bude, takže si musím co nejdřív promluvit s jeho ženou.“

„Myslím, že budu zvracet. Nemůžete přijet později?“

„Bohužel ne, tohle vyšetřujeme jako vraždu a potřebujeme vaši pomoc.“

Nezdálo se, že ji to potěšilo, ale vyhákla řetízek a otevřela dveře.

Podal jsem jí ruku. „Alex Cross.“

Zvedla se zájmem obočí a podala mi ruku. „Teď už vás poznávám. Ze zpráv. Omlouvám se. Jsem Barbara Taylorová.“

„Těší mě, Barbaro,“ řekl jsem. „Můžu dál?“

Taylorová na okamžik zavřela oči. „Nechcete mě do toho zatáhnout, že ne?“

„Potřebuju vám jen položit pár otázek.“

„Můj bývalý mě zatáhl do pár věcí, s kterými jsem nechtěla mít nic společného.“

„Pan Christopher je mrtvý. Můžete nám pomoci.“

Zaváhala a pak ustoupila stranou. „Dáte si šálek kávy? Ledový čaj?“

„Ledový čaj zní skvěle, díky,“ řekl jsem a následoval ji přes uklizený obývací pokoj do ještě uklizenější kuchyně.

Mluvili jsme spolu dobrých čtyřicet minut. Paní Taylorová, rozvedená zdravotní sestra z chirurgického oddělení Georgetownského zdravotního centra a matka dvou vysokoškoláků, se spřátelila s Randalleem Christopherem a jeho ženou v den, kdy se tam nastěhovali. Dvojčatům bylo tehdy devět nebo deset a Elaine Paulsonová měla plné ruce práce, zatímco její manžel založil a vybudoval komunitní školu od základů. Paní Taylorová popsala Christophera jako „cilevědomého a naprosto oddaného své práci“, když rozjel školu v malém domě, a poté co začalo studentů přibývat, převzal a zrekonstruoval už existující školní budovu.

„Co jejich manželství?“

Sestra se kousla do rtu. „Možná nejsem zcela objektivní, vzhledem k tomu, že mě manžel opustil s šestadvacítkou, chápete?“

„Nevadí.“

Podle paní Taylorové se prvních pár let zdálo, že se manželé milují a podporují. Jak se však Christopher angažoval v různých občanských křížových výpravách, začala jeho hvězda zářit a lidé v komunitě si zvykli obracet se na něho jako na vůdce ve všem od vzdělávání po řešení sérií znásilnění a vražd, které sužovaly Southeast v posledních patnácti letech.

„Následkem toho býval Randall často pryč,“ řekla paní Taylorová. „A když byl doma, docházelo k hádkám. Nic fyzického, aspoň jsem nebyla ničeho takového svědkem. Ale slyšela jsem hodně křiku a občas i pláč.“

„Musela někdy zasáhnout policie?“

„Pokud vím, tak ne. Aspoň já jsem ji nikdy nevolala.“

„Svěřovala se vám?“

Sestra na mě zvláště pohlédla. „Když vám to povím, poruším její důvěru.“

„Beru to jako ano.“

Paní Taylorová neodpověděla.

Řekl jsem: „Až ji najdu, položím jí ty samé otázky.“

Pořád žádá odpověď.

„Zvážila jste možnost, že by Elaine Paulsonová a její dcery mohly být v nebezpečí? A že by mohly potřebovat ochranu FBI?“

Sestra se nad tím zamyslela a pak ztěžka polkla. „Prosím, zbožňuju Elaine jako člověka a nerada bych ohrozila naše přátelství.“

„Jenom chci pochopit situaci, paní.“

„Tak dobře,“ svolila. „Už celé měsíce se nemilovali. Podezírala Randall, že má milenku. Zvažovala, že si najme detektiva, aby ho sledoval.“

„A najala si ho?“

„To nevím.“

„Kdy jste ji a její dcery viděla naposledy?“

„Tinu a Rachel? Čtvrtého července, než odjely na tábor. Jsou vedoucí.“

„A tam jsou i teď?“

„Až do poloviny srpna.“

„A kdy jste naposledy viděla jejich matku?“

Paní Taylorová si olízla rty a zdálo se, že se rozpláče. „Dneska ráno,“ pro- nesla tiše. „Časně. Za dvacet minut pět? Už dřív, když jsem snídala, se mi zdálo, že ji slyším pohybovat se ve vedlejší domě. Ale když jsem vyšla ze dveří na směnu, viděla jsem, jak se propocená vrací z ranního běhu a stoupá po vnějším schodišti. Vypadala uplakaně.“

„Časný běh a pláč,“ shrnul jsem to a odhadl vzdálenost do školy na zhruba tři kilometry. „Popište mi, co měla na sobě, prosím.“

Taylorová řekla, že Christopherova manželka měla modré běžecké šortky, bílé tričko s dlouhým rukávem, reflexní vestu a batůžek s hydratačním va- kem.

„Mluvila jste s ní?“

„Jen jsem ji pozdravila a zeptala se, jestli je v pořádku. Pověděla mi, že poslední dobou špatně spí, protože se jí stýská po dcerách, tak se šla pro- běhnout.“

„Ještě něco?“

„Zmínila se, že se rozhodla na pár dní někam odjet a všechno si promys- let.“

„Řekla kam?“

„Ne.“

„Máte číslo jejího mobilu?“

Přikývla a vytáhla svůj telefon. Zadrhl se jí hlas, když mi to číslo diktovala, pak zvedla ruku k ústům a vyhrkla mezi vzlyky: „Nemyslíte si, že ho zabila ona, že ne, doktore Crossi? Ta Elaine Paulsonová, kterou znám, je tak milá, dobrá duše.“

Poté co jsem několikrát neúspěšně vytočil číslo mobilu paní Paulsonové, rozjel jsem se do Georgetownu k cihlovému domu Kay Willinghamové. Před pár desetiletími koupila dva městské domy a spojila je do malého sídla. Když jsem zaparkoval, všiml jsem si, že domovní dveře jsou stále tmavozelené a mosazné klepadlo nablýskané do vysokého lesku. Z truhlíků v oknech napravo a nalevo od dveří splývala záplava květin.

Bylo to tak povědomé.

Vzpomněl jsem si na jednu noc před mnoha lety, kdy toho Kay na nějakém charitativním večírku vypila víc, než měla, a já ji odvezl domů. V té době jsem krátce pracoval jako soukromý detektiv a byl jsem sám, vdovec. Lvici salonů se vysoký podpatek zasekl ve škvíře v cihlovém chodníku, ulomil se, bota sklouzla z nohy a skončila v kaluži, a ona zakopla. Zachytil jsem ji dřív, než se svalila na zem. Polekaně lapala po dechu a já k ní náhle pocítil silnou přitazlivost. Nikdy na ten okamžik nezapomenu.

Zahnal jsem tu vzpomínku, vystoupil z auta a došel k urostlému mladému muži v tmavém obleku a brýlích, který stál u nízké železné branky před krátkým chodníkem k domovním dveřím. „FBI?“ zeptal jsem se.

„Zvláštní agent Aaron Tilden,“ představil se a přikývl. „Poznávám vás, doktore Crossi. Na akademii jsem byl několikrát na vaší přednášce.“

„Doufám, že jsem neplácal nesmysly.“

„Rozhodně ne,“ ujistil mě a podal mi ruku. „Je mi ctí, že se s vámi setkávám.“

Potřásl jsem mu rukou a řekl: „Potěšení je na mé straně, agente Tildene. Už byl někdo uvnitř?“

„Od chvíle, kdy jsme já a můj parták asi před hodinou dorazili, tak ne. Bill je v zadní uličce. Dveře jsou zamčené. Na klepání nikdo nereaguje. Máte klíč?“

„Ne, ale... vím, kde je rezervní,“ řekl jsem trochu vyvedený z míry. Pokynul jsem mu, aby ustoupil stranou. „Objevil se tady někdo z médií?“

„Kameraman ze CNN,“ odpověděl Tilden. „Natočil průčelí domu a zdržel se tady asi dvě minuty.“

„Žila sama,“ řekl jsem a vzal si latexové rukavice. Natáhl jsem se přes železné zábradlí nalevo ode dveří k cihlové zdi domu, odpočítal jsem dvě cihly vlevo a dvě dolů a zatlačil. Otevřela se malá dvířka a odhalila mělkou dutinu, v níž ležel klíč.

„To je chytré.“

„Nejspíš její nápad,“ řekl jsem a odemkl dveře.

„Potřebujete pomoc, pane?“

„Rozhodně budu, zvláštní agente Tildene,“ odvětil jsem s nepřijemným tlakem v žaludku. „Ale nejdřív bych se tam radši porozhlédl sám.“

„Samozřejmě,“ řekl Tilden.

Dveře se otevřely na dobře promazaných pantech a stejně tiše za mnou zaklaply. V Kayině dvousetletém georgiánském domě jsem nebyl od té dávné noci, kdy zakopla, já ji zachytil a ona mě pozvala na skleničku.

Jak jsem však stál v chodbě, na kterou navazovala dlouhá centrální hala jejího domu, měl jsem pocit, jako by to bylo včera. Cítil jsem její vůni. Slyšel jsem ve vzduchu ozvěnu jejího smíchu.

Prošel jsem halou kolem různých obrazů na stěnách a zastavil jsem se u vchodu do Kayina velkého salonu. Pak jsem do té dlouhé obdélníkové místnosti vstoupil a přejel všechno dlouhým pohledem.

Na podlahách z dvě stě let starých prken byly rozmístěné vkusné čtverce smetanového koberce. Honosný nábytek pocházel z počátku šedesátých let, z Kennedyho éry; „kousky obnoveného Camelotu“ říkala Kay. Pohovky byly čalouněné látkou s širokými pruhy indigově modré a myší šedi. Některé ušáky byly modré, ostatní šedé. Všechno tak povědomé, že se mi okamžitě vybavil celý ten večer.

Seznámili jsme se na charitativní akci na podporu práv obětí. Stalo se to před mnoha lety, v době, kdy byl její manžel guvernérem Alabamy, byli odloučení a uvažovali o rozvodu. Řidič, který Kay obvykle vyzvedával, se opozdil; vypila několik skleniček a já jí nabídl, že ji svezu domů svým autem.

Lhal bych, kdybych řekl, že mezi námi poté, co jsem ji zachytil, nepřeskočila skutečná jiskra. Po vstupu do domu ten pocit nezeslábl.

Přijal jsem sklenu brandy. Zapomněl jsem, jakou hudbu pustila, ale byla dokonalá. Odtančila ode mě, vířila po podlaze a koberci, bosá, zcela svobodná a rozesmátá.

„Bože, byla tak úžasná,“ řekl jsem si pro sebe a došel k vestavěné polici v koutě plné momentek z Kayina pozoruhodného života.

Našel jsem tu, kterou mi toho večera ukázala, zarámovanou fotografií jedenáctileté Kay tisknoucí se tváří k tváři afroamerické dívky. Obě byly mokré po plavání a rozesmáté.

„To je Althea,“ řekla Kay a zasněně se usmála. „Nejlepší kamarádka, jakou jsem kdy měla. Jediný člověk, kterému jsem za celý život naprosto důvěřovala.“

„Kde žije?“

„Tady a tam,“ odpověděla. Zazvonil jí telefon. Přijala hovor, chvílku naslouchala a pak řekla: „Waltere, jsem doma před večerkou a ano, měla jsem pár skleniček, ale už jdu do postele. Stačí ti to?“

Znovu zamračeně naslouchala. „Dobrou noc.“

Kay ukončila hovor a chvílku tam stála jako v transu. Když se z něj probírala, smutně na mě pohlédla. „Je čas, abych vám popřála dobrou noc, Alexi.“

Jiskra, která mezi námi vzplála na chodníku, pohasla. Postavil jsem nedotčené brandy na kávový stůl, pochválil jí dům a zvedl se k odchodu.

„Mohli byste zkontrolovat dům zvenčí? Pokaždé to dělá můj řidič, než nastavím alarm a jdu si lehnout. Díky, že jste mě tam nenechal upadnout,“ řekla. „Nejspíš bych něco nenapravitelně rozbila.“

Velký obytný dům naproti Harrisonově střední škole procházel kompletní rekonstrukcí, takže v něm momentálně nikdo nebydlel. Byl obehnán vysokým řetězovým plotem, aby se na staveniště nikdo nedostal. John Sampson si všiml dvou bezpečnostních kamer namontovaných na sloupcích plotu a namířených na ulici.

Zašel za stavbyvedoucím a požádal ho o kopie záznamů od půlnoci předchozího večera, ale bylo mu řečeno, že kamery jsou vypnuté od velké bouřky před několika dny. Zklamaně se vydal nahoru ulicí a rozhlížel se po dalších. Zazvonil mu mobil. Jeho žena Billie.

„Ahoj, zlato,“ řekl. „Jak se cítíš?“

„Každý den o něco líp,“ řekla.

„To rád slyším. Copak je?“

„Ráno jsem tě nestihla a chtěla jsem ti říct, že tě miluju, než pojedu vy-zvednout Willow z tábora.“

Sampson se usmál a zpomalil. „To je ta nejlepší zpráva, jakou jsem za celý den slyšel. Taky tě miluju, zlato.“

„Velký případ?“

„Jeden z největších,“ řekl Sampson a přidal do kroku. „Až se vrátím domů, povím ti, co budu moct. Hlavně odpočívej, ano?“

„Provedu,“ řekla a ukončila hovor.

Za prázdným pozemkem severně od bytového domu, na severovýchodním rohu bloku, stála dvoupatrová bílá budova, v jejímž přízemí se nacházel hispánský krámk s potravinami a prádelna. Pod prvním patrem byly namontované dvě kamery zabírající ulici a školní pozemek, ale protože byly natřené stejnou barvou jako dům, Sampson je málem přehlédl.

Vešel do krámků a hned toho litoval – byl totiž plný ošuntělých týpků, kteří nakupovali zásoby pro lidi z médií tábořících okolo místa činu. Ale měl štěstí – vyměňovali si nepodložené drby o případu a zdálo se, že ho nikdo z nich nepoznal.

„Kay toho věděla příliš,“ uslyšel říkat jednoho mladíka. „Pamatujte si moje slova, věděla toho až moc.“

„Já nevím,“ řekl další. „Randall si nadělal hodně nepřátel. Zvláště v téhle čtvrti. Drogových dealerů a tak.“

Sampson je nezaújatě poslouchal. Přitiskl si ruku na spodní část bundy, aby zakryl odznak na opasku, vzal si dietní kolu a sáček bramborových lupínků – své tajné neřesti – a postavil se do fronty, aby zaplatil. U pokladen pracovali dva zaměstnanci: usměvavý, obyčejný zrzavý chlápek kolem čtyřicítky a dívka v pubertě se zelenými vlasy, tetováním a piercingy, které ladily s její mizernou náladou.

Když Sampson dospěl na začátek fronty, vyšla na něho ta gotička; podle její jmenovky LUCY. Položil brambůrky a kolu na pult.

„To nedává smysl, ledaže byste chtěl vypadat jako vzducholoď,“ řekla a nějak dokázala, že to znělo znuděně, mírně znechuceně a sarkasticky zároveň. Ukázala na hranolky a limonádu.

„Co prosím?“ zeptal se Sampson.

„Tahle kombinace. Po dietní kole se má hubnout, ale ve skutečnosti se po ní tloustne. Z brambůrků se má tloustnout, což funguje na dvě stě procent.“

Sampson si podrážděně rozepnul bundu a ukázal jí odznak a pistoli. „Jsem snad tlustý?“ otázal se tiše a předklonil se.

„Ne,“ řekla Lucy a odtáhla se. „Já jenom –“

„Přesně tak,“ řekl Sampson a stále potichu se zeptal. „Kdo je majitel?“

Lucy ukázala palcem na svého kolegu, který se věnoval přátelskému rozhovoru s nějakou ženou ze sousedství. „Pan Peters.“

Sampson zaplatil za svůj nákup. „Lucy, až odejdu, pošeptejte panu Petersovi, že jsem detektiv a že bych si s ním rád promluvil venku.“

Lucy se zatvářila rozhořčeně. „Nebudu stíhat.“

„Lepší než kdybych to tady musel zavřít. Pak byste s panem Petersem nevydělal nic,“ řekl Sampson. „Počkám venku.“

O několik minut později vyšel Peters ze dveří, rozhlédl se, uviděl Sampsona a rozzářil se. Přispěchal k němu a podal mu ruku. „Ronald Peters, detektive...“

„Sampson,“ řekl a ukázal mu průkaz. „Oddělení vražd metropolitní policie.“

Petersův úsměv pohasl, ale nespouštěl ze Sampsona oči.

„Slyšel jsem o tom. Hlavně od novinářů. Je to pravda? Randall Christopher? A bývalá manželka viceprezidenta?“

Sampson přikývl.

„Proboha,“ řekl Peters a zavrtěl hlavou. „Jeden nikdy neví, co?“

„Vy jste Christophera znal?“

„Jo,“ odpověděl. „Občas si přišel koupit pár věcí a zeptat se, jestli nemám problémy s jeho studenty.“

„A měl jste nějaké?“

„Ani jednou,“ odvětil Peters. „Ten chlap to měl pevně v ruku. Jeho děti byly vždycky slušné. Dokonce se mi tady ani nepokusily nic ukrást, což je zázrak.“

„To o něčem svědčí.“

„To ano, proto je ho taková škoda,“ řekl Peters a podíval se směrem ke střední škole. „Randall Christopher to s lidmi uměl, víte? Třeba tím, jak pomáhal organizovat pátrání po těch pohřešovaných dívkách, přiměl spoustu lidí, aby se ho zúčastnili.“

„Vy jste se na tom pátrání podílel?“

„Jak jen to šlo,“ řekl. „Hlavně jsem zvedal telefony. Mám hodně práce. Kromě tohoto obchodu a prádelny vlastním ještě čtyři další podniky. Co se studenty bude? A se školou?“

„Na to nedokážu odpovědět, pane,“ řekl Sampson a ukázal na bezpečnostní kamery umístěné nad obchodem. „Budeme potřebovat záznamy.“

„Z minulé noci?“

„Prozatím od půlnoci do rána,“ řekl Sampson.

Peters přikývl. „Megan, vedoucí téhle prodejny, je nemocná, ale myslím, že vám je můžu obstarat. Bude stačit, když je stáhnu na flash disk?“

„Pokud na nich budou časové údaje.“

„Dejte mi chvilku,“ řekl Peters a ohlédl se, když do obchodu vstoupili další dva zákazníci. „Potřebujete to hned?“

„Počkám tady,“ řekl Sampson.

O pět minut později vyšel majitel z obchodu a podal mu flash disk. „Od půlnoci až do chvíle, kdy jste vstoupil do krámu,“ řekl.

„Kdy vás uvidím přijíždět?“ zeptal se Sampson.

„V pět čtyřicet pět,“ odpověděl Peters. „Na minutu přesně. Obvykle přicházím před Megan, abych jí pomohl, než ve čtvrt na sedm otevřeme.“

„Díky za pomoc, pane.“

„Není zač, detektive. Věřte tomu nebo ne, ale i když se o téhle čtvrti v poslední době nepíše moc hezky, jsme slušní lidé. Nebo se o to aspoň snažíme.“

Přeložil Ondřej Duha